

КВІТЕНЬ

1981

Київ

ISSN 0132-4462

Мал. В. ГЛИВЕНКА

За темою татарського сатиричного журналу «Чаян».

Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (1097)

Ціна номера 20 коп.

— Тут що — ураган пронісся?
— Та ні. Сьогодні одному пацієнту не дали лікарняного, то він зі злості дверима грюкнув.

ФЕНОМЕН ДОРОЖНЬОЇ БАЮРИ

Що таке дорога, знають усі. Що таке баюра, теж усі знають. А от з феноменом трохи складніше, це слово було завезено до нас колись із Греції не інакше, як через недогляд тодішніх митних чиновників. І означає воно щось виняткове, видатне, небувале.

Відразу скажу, що мені баюри чомусь стрічалися у житті значно частіше, ніж я того бажав. Не раз спостерігав, як автомашина, вскочивши у таку яму, вже не могла без допомоги тягача звідти видряпатися. Іншим разом, вскакуючи в баюру, машина вихлюпувала фонтан не зовсім дистильованої води, котра освіжала мене разом із моїм одягом з голови до ніг.

Певний час мені навіть здавалося, що яма, баюра — це обов'язкова прикмета кожної поважної вулиці (якщо мова йде про місто), що вулиця без виритої уздовж або впоперек канави — це все одно, що пальто без гудзиків, приймальня без секретарки, журнал «Україна» без кросворду.

Але якщо баюру чи канаву на вулиці спостерігаємо часто, то який же тут, питається, феномен! Але феномен усе-таки є. Бо криється в цьому явищі дещо загадкове і, як на мене, навіть містичне. Хіба ж це не загадка, коли сьогодні закопують канаву, яка протягом місяця перетинала вулицю, а післязавтра на тому ж самому місці риють нову канаву! Хіба це не містика, коли рівно за місяць після того, як вулицю заасфальтували, на ній (тьху, тьху, нечиста сило!) раптом з'являються глибокі провалля!

Ось чому мені давно вже кортіло розгадати феномен вуличної баюри. Беруться ж, чув я, люди розкрити таємницю Бермудського трикутника, землетрусів, усляких цунамі та інших стихійних лих, до яких з повним і незаперечним правом можна віднести й баюри на вулицях.

Та за різними справами ніяк не вдавалось узятися за розгадку цього феномена. Допоміг випадок: надійшов лист від жителів сіл Мурованого та Сорок-Львівських, що розташувалися під самісіньким Львовом.

У районі цих сіл почали будувати нову ТЕЦ. Ні, даруйте, будівництва ще не почали, бо в ніякі так звані титульні списки тую ТЕЦ поки що не внесли. Поки лише готують майданчик для майбутньої станції і під'їзну дорогу до неї. А для цього слід завезти чимало землі, щебеню і ще чогось. І возять ту землю багатотонними машинами. Та поки під'їзна дорога ще колись буде, стару дорогу, котра підводить до під'їзної, багатовагові машини вже розтрощили. Виникли на ній такі ями, що тепер уже рейсові автобуси, які сполучають ці села зі Львовом, зовсім не могли проїхати. І не їхали. А 980 жителів цих сіл працюють на підприємствах Львова. Отож пізніше тут підсипали трохи щебеню, морозів, спасибі, скріпили його — і рух відновився.

— Але уявіть собі, що тут буде,

коли щебінка розповзеться, а машини на майданчик майбутньої ТЕЦ і далі ходитимуть! — розпачливо вигукнув голова місцевого сільвиконкому С. Устеченко.

Я побоювався собі таке уявляти, бо після цього без седуку сну вже не міг би вночі заснути.

— А який же вихід! — запитав я.

— Єдиний: треба, щоб будівники ТЕЦ спочатку виклали шмат дороги, який веде до їхньої під'їзної, а тоді вже нехай спокійно везуть усе, що їм потрібно. Тобто зроблять так, як мають робити всі порядні господарі.

Справді, згадав собі я, порядні господарі, котрі дбають не про свої тимчасово-відомчі інтереси, роблять саме так.

Представники дирекції теплоцентралі, однак, зауважили, що їм на цей рік виділено лише мільйон карбованців і в цей мільйон не входить будівництво дороги, яка підводить до їхньої під'їзної. І що вони ззагалі не зобов'язані будувати всі дороги, котрими їздять їхні машини. А якщо вони десь і потрощать шлях, то можуть його злегка підрихтувати. І не чіпляються!

А що дешевше: відразу збудувати добру дорогу чи потім безкінця ремонтувати стару, — цього вони не підраховували. Навіщо підраховувати гроші, яких у них поки ще нема.

А я тим часом зметував, що ця єдина історія не зможе повною мірою розкрити загадку феномена дорожньої баюри. Звернувся тоді до іншої скарги. Збудували у Львові гарний мікрорайон. Дев'ятиповерхові симпатичні будинки, магазини, школи, дитсадки. І проклали нову асфальтовану вулицю Орджонікідзе. Замовником був відділ капітального будівництва міськвиконкому. Завідуючий цим відділом В. В. Задирака твердить, що все було зроблено правильно: на бетонні плити поклали щебінь, а на нього — асфальт. Але за півроку ця правильно зроблена дорога чомусь почала зовсім не за правилами провалюватися. У багатьох місцях. Тепер між тими ямами може проїхати хіба таксист, який має розряд із автордео.

— Вікторе Васильовичу, — питаю тов. Задираку, — як же так сталося! Що тепер треба робити!

— Тепер треба ремонтувати, — пояснює він. — Це має робити комунгосп Радянського району.

— Дякую, — кажу, — за інформацію.

— Нема за що.

Дякувати товаришеві Задираці й справді нема за що. У цьому він має рацію.

Завідуючий райкомунгоспом Г. Стельмах, у свою чергу, розтлумачив:

— Так, ремонтувати повинні ми. Але якщо кожна здана вулиця розвалюватиметься через півроку, то й коштів, відпущених на ремонт усіх доріг республіки, нам не вистачить. От якби те відомство, яке будувало

дорогу, відповідало б за її стан протягом бодай п'яти років, то середня кількість баюр на душу населення була б значно зменшена.

Але й після цього, подумав я, дивний феномен вуличної баюри не можна вважати уповні розгаданим. Хіба допоможе ще одна історія.

Років десять тому вийшло авторитетне рішення про те, що в будинках слід вивести всі газові вводи з підвалів. Після цього було видано кілька відповідних постанов Міністерства житлово-комунального господарства УРСР. Було вказано завершити ці роботи до кінця 1980 року.

І от у листопаді вказаного року керівники тресту «Львівгаз», гортаючи, видать, старі накази, схопилися: в місті ще залишилися чимало будинків, де газові вводи йдуть через підвали. Оголосили аврал, мобілізували всіх вільних (а також і зайнятих) газових майстрів і робітників копати канави для газових труб. Люди самовіддано, ломами та кирками, довбали мерзлу землю, риючи вулиці Суворова, Матросова та інші. І за кілька днів викопали. (Влітку це зробили б за кілька годин. Не кажучи про те, що для таких робіт уже існують і машини). Але нехай. Краще пізно, ніж... Що ж далі! А далі нічого. Люди йшли милуватися канавами, принагідно падали в них. Машини їхали в об'їзд, водії при тому виголошували різні слова...

Як виявилось, нема кому покласти труби в канави. Відповідне будівельне управління, кероване тов. Александровим, штурмувало кінець року десь на інших об'єктах. Навіщо ж тоді довбали мерзлу землю, створювали на вулицях довготермінові канави! А для того, щоб усі (й передусім — начальство) бачили: діло рухається, керівники «Львівгазу» не нехтують наказами свого міністерства. До речі, за якийсь час труби у канави все-таки поклали, ями закопали. Труби підвели до будинків. Так і стирчать вони й сьогодні біля входу в будинки. Стирчать, як пам'ятники учбово-показовому головотяпству. А можливо, начальники об'єднання «Львівгаз» Іван Григорович Березюк вважає, що це монументи на честь його блискучої розпорядливості!

Отже, в результаті нашого суто емпіричного дослідження можна зробити висновок, що інколи, подекуди і, як той казав, в окремих цілком нетипових випадках причиною розритої дороги є елементарна безгосподарність і звичайнісіньке нехлюйство.

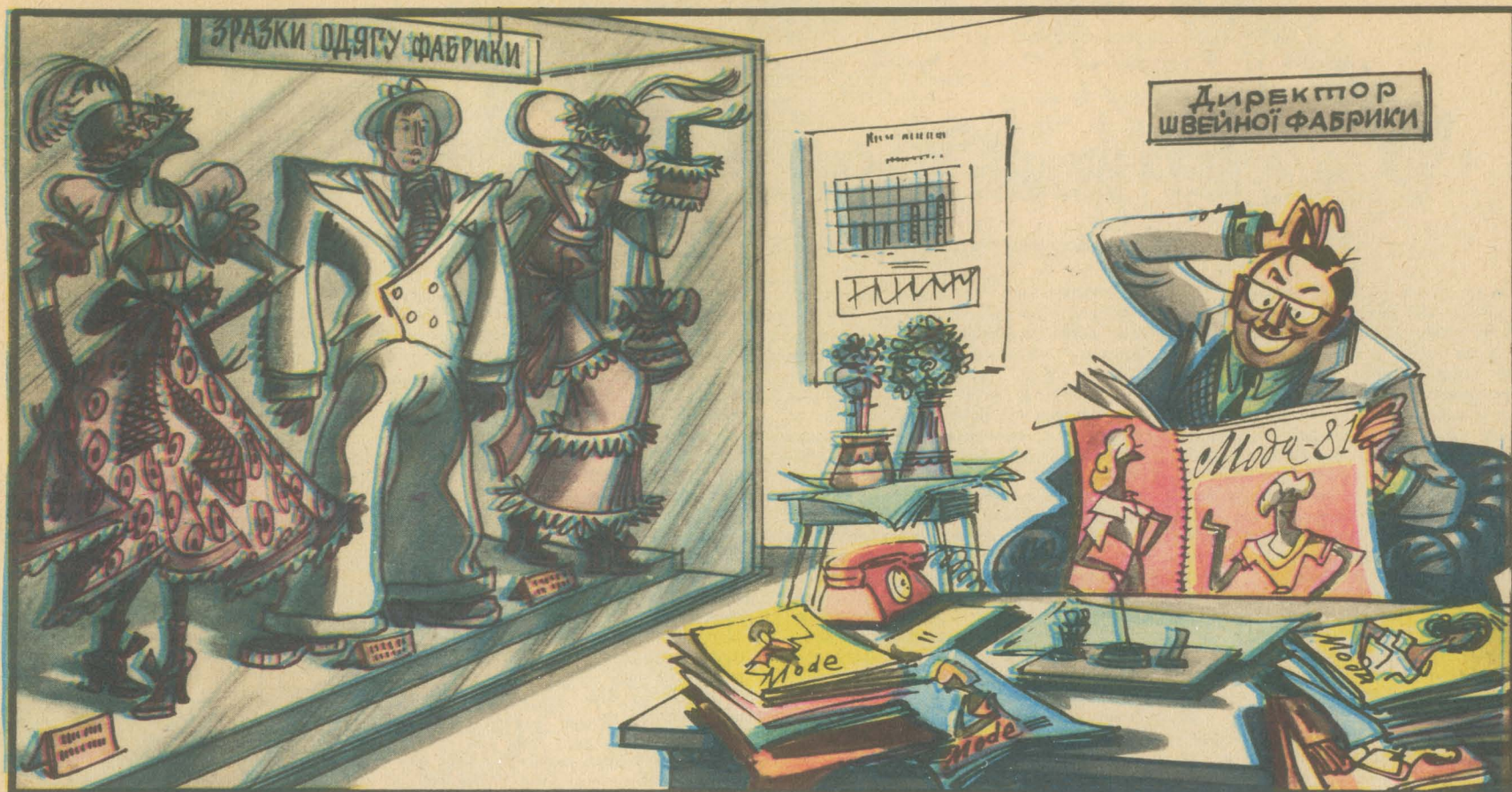
Але я, звичайно, далекий від того, щоб присвоювати собі честь повного розкриття феномена дорожньої баюри. Він, усвідомлюю, набагато складніший.

Але ж і таємницю Бермудського трикутника теж не відразу розгадали до кінця.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

— Ого! Знову повертається мода п'ятдесятих років. Отже, тепер і наша продукція піде.

Телеграфне агентство ШЕРДЯ

ПОДВИГ ЗОДЧИХ

ЖИТОМИРСЬКА область. [Від власкора ТАП]. Незвичайний будинок споруджує для гр. Чижка М. В. у селі Осівці Ємільчинського району місцевий побутокмбінат. Оскільки будівництво розпочалося ще у 1973 році і

не завершене й досі, то громадськість чекає, що це буде унікальний витвір районної архітектури, який символізуватиме справжній подвиг ємільчинських зодчих.

ЛЮБИТЕЛІ І ПРОФЕСІОНАЛИ

ЗАКАРПАТСЬКА область. [Від власкора ТАП]. Майже два з половиною роки шукає колектив Виноградівського плодоконсервного заводу вагон із цементом (№ 2669589), відправлений з далекої Татарії. Проте наслідків — ніяких. Єдине, що спромоглися заводчани установити, — те, що вагон побував на станції Клепарове (Львівщина), після чого щез. Не будучи про-

фесіоналами, консервники потрапили у своїх пошуках до тупика.

Що ж до професіоналів, які мусили б оперативно розкрити загадку зниклого вагона, — представників управління Львівської залізниці, — то вони уперто мовчать. Либонь, не хочуть ділитися з любителями секретів своєї діяльності.

ЛАЗНЯ ДЛЯ «МОРЖІВ»

ЖИТОМИРСЬКА область. [Кор. ТАП]. Відомо, що сучасні «моржі» у своєму захопленні відчувають деякі труднощі. По-перше, яка б холодна вода не бігла з кранів у квартирі, а все-таки її не порівняєш з тією, що в ополонці. По-друге, ставок чи річка не завжди під боком. Нарешті, по-третє, зимовий мікроклімат у кімнаті важко створити, бо чутливі до холоду члени сім'ї можуть заперечити

проти розчинених навістіж вікон і дверей.

Жодної з цих незручностей не відчувають «моржі» районного центру Червоноармійська. До їхніх послуг — місцева баня. Побиті шибки у вікнах, протяги, відсутність гарячої води створюють у любителів холодної купелі враження, ніби вони перебувають на лоні природи.

Мал. Н. МАЛОВА

Без слів.

ВЗИМКУ-ХОЛОДНО, ВЛІТКУ-ЖАРКО!

(Монолог херсонського дармоїда)

Люди совість зовсім утратили. Кажуть, що ми дармоїди. Мовляв, до роботи «ох!», а їсти — за трюх; люди жито жать, а вони на печі лежать. Дехто навіть залякує: не працюватимете — перевернутою ложкою їсти будете. Ха! Налякали... Та в цьому правди, як на жабі вовни. Бо ми все-таки їмо. І не перевернутою ложкою. То тільки йогі можуть скорюбитися — і місяць голодувати... Ну, не працюємо, бува, місяць, два, рік... Так хіба це дармоїдство? І взагалі, хто таке слово придумав — дармоїд? Тьху! Слухати противно. Бо неправильне слово. Може, я не так його розумію... Але скажіть, хто зараз даром їсть? Ніхто! Манна ж небесна ще не падає...

Ну, от зустрів я учора свого знайомого — Володимира Миколайовича Савченка. Він майже півроку відпочиває, а як по-вашому, байдики б'є. Питаю: «Снідав чи святим духом живеш?» — «Аякже, — відповідає, — снідав. І вже навіть пляшку «Лиманського» роздушив...» — «А де ж гроші взяв?» — «У сусіда позичив...» — «А сусід?» — «Заробив...» Тож виходить, на зароблені гроші чоловік випив. А на нього кажуть — дармоїд. Що це? Наклеп! І даремно міліція вже двічі йому офіційні застереження робила. Бо не дармоїд він. Та у мене і язик не повертається, щоб так чоловіка обзивати.

Або ще кажуть — нероби ми. Це ж як розуміти: до обіду лежимо, а до вечора позіхаємо? А ви спробуй-

те попозіхати, коли зранку голова, як макітра, язик, як підшва, а у грудях після учорашнього пече-е-е... Дихати не хочеться. Треба гасити «пожар душі». А чим? Графин води вип'єш — не гасне. Тільки шкварчить усе всередині, наче воду ллєш на розпечену сковороду. Шукаєш щось міцніше. А де його взяти? Треба крутитися. Так, наприклад, як Тамара Серафимівна Мусатова. Вона рік не працює, а вино п'є майже щодня. Бо не сидить склавши руки. Зустрічаю її недавно біля гастроному. Дивлюся, дві пляшки портвейну в авосьці. «Малузато, — каже, — взяла. Толя Соценко (це її чоловік, до речі, як по-вашому, теж дармоїд) побіг десь по гроші». Бачите, крутяться люди, мов білка в колесі, щоб на кілька пляшок вина нашкодити. А їх ще й неробами, дармоїдами обзивають. Де справедливість?

А ще кажуть, що ми трудової книжки ніколи не бачили. Брехня! Он у Олександра Івановича Накурди — їх аж дві. Але відпочиває чоловік, береже здоров'я. Бо коли ж працювати: навесні — мокро, восени — грязько, влітку — жарко, взимку — холодно. Людину можна зрозуміти.

Дехто вважає, що наш духовний світ убогий. Бо газет не читаємо, театру не відвідуємо. А навіщо нам театр? Я колись ходив, так ледве не заснув. Добре, що перед цим пляшку купив. Нудо-о-ота! Випити — і то нема з ким. У цьому плані я заздрю Ігорю Соколенку. Він, як по-вашому,

теж нетрудовий елемент. Але мистецтво любить справжнє. Раз, було, добряче випив, взяв — і свою кімнату підпалив. Сусіди позбіглися, кричать, метушаться, речі із своїх кімнат виносять. Ото театр! Де ви ще такий спектакль із фейерверком побачите?

Але не розуміють нас. Громадськість насідає, міліція дихати не дає... Он Павла Яковича Сєдова на рік за неробство засудили. Кажуть, і нас це чекає. Невже й справді? Та якщо розібратися, за що страждаємо?.. Що ви кажете? Трутні ми? Так і ви проти?.. Ех, ніхто не хоче зрозуміти нашу душу...

Справді, ніхто не хоче зрозуміти дармоїда. Але разом з тим він живе. І не в якомусь іншому світі, а поруч із нами. Буває, навіть на одній сходовій площадці. Але ми, проходячи повз сусіда-трутня, низько опускаємо голову і думаємо: «Немає на тебе міліції...» А вона найчастіше з'являється тоді, коли нероба розпериується далі нікуди, коли вже ви починаєте кричати: «Рятуйте!»

То чи слід чекати? Чи не пора створити такі умови, щоб дармоїд, від нашої до нього непримиримості, сам закричав: «Рятуйте!» Щоб, прибігши на підприємство, сам попросив: «Дайте хоч яку-небудь роботу. Бо дихати, бо жити мені спокійно не дають!»

М. ПРУДНИК.

м. Херсон.

ЛЕБІДЬ, РАК, ЩУКА І НАУКА

Стара байка на новий лад

Впряглися Лебідь, Рак і Щука
Та й тягнуть воза хто куди.
А віз ні з місця, звісна штука,
Даремні їхні всі труди.
А це недавно Рака й Щуку
Послали, кажуть, «у науку».
Сам Лебідь крилами змахнув
І... легко воза потягнув,
Умить на лад пішли діла.

Хвала науці — помогла!

Анатолій ГАРМАТЮК.

ЗООАФОРИЗМИ

● До голосу Півня найчастіше прислухається Лисиця.

● Для плазунів не існує непролазних джунглів.

Леонід ЗАБАРА.

● — Не наступи — покалічишся, — попередив Іжачок Слона.

● Етика Верблюда: плюнь тому в обличчя, хто тебе зневажає.

Микола ПОЛОТАЯ.

КРИХТИ

● Найкраща реклама товару — коли його не рекламують.

● Коли всі дійдуть однієї думки, можна буде розпочати дискусію.

● Штучного інтелекту поки не створено, зате вже є штучна інтелігентність.

Олександр КУЛИЧ.

м. Одеса.

Мкртич КОРЮН

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

мініАТюри

ХТО РОЗУМНІШИЙ?

Два Горобці вели затятий спір:
— Я розумніший!
— Я!
— Ні, я, повір!
Всміхався Дятел на слова оці.
— Хто правий з нас? — спитали Горобці.
Промовив Дятел, голову задерши:
— Ну, звісно, той, хто змовкне перший.

ПРОМОВИСТЕ МОВЧАННЯ

Є книги, про які не скажеш ані слова.
Мовчання — теж рецензія чудова.

Переклав з вірменської
Дмитро СОЛОДКИЙ.

— Що ви, бабо! У нас запчастин до машин не вистачає, а про заміну мітли й не заїкайтеся!

— Не вір, Стьопо! Мій брательник не п'є, не курить, а інфаркт уже підхопив.

РУКАВИЦІ

КАЗКА

Знайшов заєць у лісі рукавиці. Покрутив, приміряв на лапи. Завеликі. Та ще й діряві. Хотів кинути. Але в останню мить передумав. Надер трохи моху — і в ліву рукавицю поклав. І в праву теж. Потупцював у рукавицях. Здається, можна бігати.

Бігає заєць у рукавицях. Де не пробіжить, — не добереш, чи то зайцем, чи то людиною пахне. Лисиця як побачила рукавиці, заїкатися почала. Здибався заєць у лісі з вовком. На час сніданку те було. Заклацав зубами вовк — калорії ж! Коли бачить — калорії у рукавицях. Глип-глип — очей з дива не зводять. І замість ухопити зайця за вухо — позадкував.

Відтепер і ведмідь як побачить заячі рукавиці, то й потилицю чуха. Що хоче, те й витинає заєць. Може б, і з'їли його колеги по лісу, якби не оті рукавиці. Авжеж: коли вже бігає куций у рукавицях, то, ясна річ, є в нього десь і рука!

Борис ВОВК.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

УЧЕНИЙ СТУПІНЬ І ГРАМАТИКА

Досі мені здавалося, що студент, навіть якщо він і не майбутній філолог, може не бути поетом, але рідну мову повинен знати хоч би в обсязі середньої школи. Не кажучи вже про те, що зі стін рідного вузу, приміром, новоспечений бухгалтер разом з дипломом мусить винести той мінімум спеціальних знань, який дозволить йому відрізнити сальдо від бульдо, дебет від кредиту, а також самостійно орієнтуватися в лабіринтах балансів, рахунків і калькуляцій.

Але днями мені потрапили до рук «Методичні розробки по бухгалтерському обліку в сільському господарстві...», складені доцентом кафедри аналізу та статистики Житомирського сільськогосподарського інституту, кандидатом економічних наук Г. О. Дубок, і я зрозумів, що навіть мою, досить-таки помірковану точку зору на рівень грамотності, в цьому вузі розділяють не всі. Принаймні, та кількість граматичних, стилістичних і методичних помилок, якими всіяні всі сторінки «методички», свідчить, що деякі доценти і професори цього вузу вважають, буцімто для кандидатів наук елементарна грамотність необов'язкова. Якби це було не так, то завідувач кафедри аналізу і статистики І. В. Попович не благословив би «Методичні розробки...» в світ, виконуючий обов'язки доцента В. М. Шваб не написав би на них захопленої рецензії, голова методичної комісії заочного факультету Ф. С. Комаров нізащо б не погодився, щоб у тих розробках вказувалося: «одобрено до друку методичною комісією заочного факультету», а декан факультету доцент С. М. Талько не рекомендував би своїм студентам освоювати з допомогою таких «розробок» ази бухгалтерського обліку.

— А може, — подумали ми, — «методичка» безпорадна, так би мовити, лише з літературного боку? А за якістю та глибиною розробок це — нове слово в економічній науці і справжнісінький

скарб для майбутніх агрономів, інженерів, бухгалтерів та інших спеціалістів сільського господарства, котрі прагнуть різко підвищити свою кваліфікацію, коротше кажучи, для тих, кому автор — кандидат економічних наук, доцент кафедри аналізу і статистики Ганна Олександрівна Дубок — її адресує?

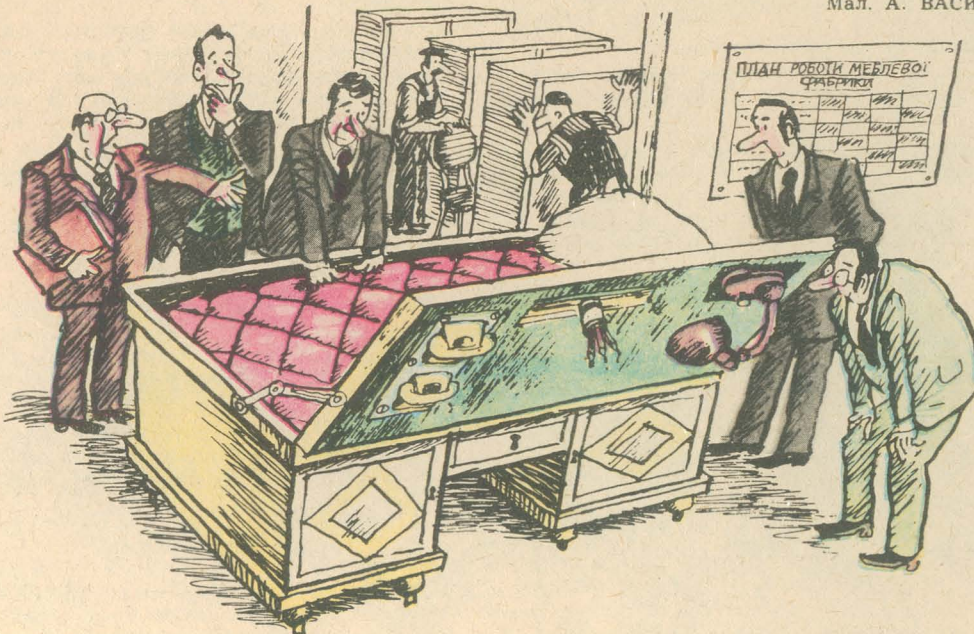
— Нічого подібного, — заперечив завідувач кафедри бухгалтерського обліку цього ж інституту, кандидат економічних наук Ф. Ф. Бутинець, до якого ми звернулися за консультацією. — Завдання методички складені з грубими обліково-економічними помилками і не відповідають програмі курсу. Більше того, «методичка», складена товаришкою Дубок торік, — це майже копія «методички», виданої Воронезьким сільськогосподар-

ським інститутом у 1978 році. Різниця між ними полягає в тому, що воронезька методичка написана грамотно і містить, в основному, правильний матеріал, а наша — це її неграмотний переклад на українську мову, зроблений без знання технології сільськогосподарського виробництва і бухгалтерського обліку. Вихідні дані взяті автором зі стелі, а тому при розв'язанні завдань кінці з кінцями не сходяться...

У вступній частині автор пише, що «В сучасний період розвитку сільськогосподарського виробництва потрібне глибоке вивчення економічної і виробничої практики всім спеціалістам, які являються керівниками окремих галузей середніх ланок. Це завдання ставить партія і уряд перед вищою школою, рішення якого неможливо без сучасних науково-обґрунтованих знань». Незважаючи на особливості стилю, ми все ж таки зрозуміли, що хотіла сказати кандидат економічних наук Г. О. Дубок, і не можемо з нею не погодитися: спеціалістам треба бути на рівні сучасних вимог. І не тільки тим, що керують середніми ланками. Учений ступінь також зобов'язує.

В. БОНДАРЕНКО.

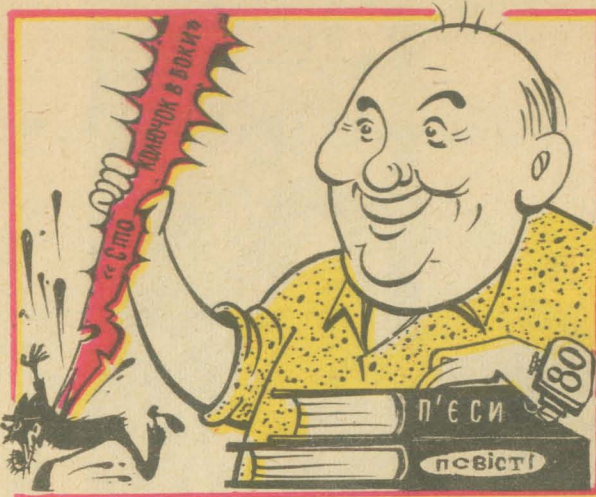
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Наша фабрика розробила нову модель — стіл-ліжко.

Вітаємо ювіляра!

Наш вісімдесятирічний ювіляр, давний перчанин Юрій Олексійович Мокрієв написав нову комедію «Чемодан надій», у якій порушуються проблеми морально-етичного виховання молоді. Кожний із семи персонажів п'єси купує фірмову валізку з рекламною етикеткою — «Чемодан надій», куди вкладає речі, пов'язані із своїми мріями. Подасмо коротенький уривок із комедії.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ГОШЧИНІ МЕТАМОРФОЗИ

Лавочка в парку. На ній сидить ВІКА з «чемоданом надій», вона захоплено розглядає фотокартки кінозірок.

Віка. Любов Орлова... Бريدжит Бардо... (у захваті). Яке щастя, що в мене купив таку валізку кінорежисер. Я познайомилась із ним. Та ось і він!

Входить ГОШКА. Він у елегантному костюмі, в петельці — квітка, в руці такий же «чемодан надій».

Гошка. Хело, крихітко! Ви пунктуально приходите на побачення. (Помічає в руках Віки фотокартку). Софі Лорен у порівнянні з вами — нічний світлячок проти сонця. (Виймає квітку з петельки). Незрівнянний!

Віка. Дякую... (Мрійно). Це, мабуть, така радість — стояти перед кінокамерою! А на тебе світять одразу... сто «юпітерів»!

Гошка. Не забувайте, крихітко, що ці «юпітери» можуть засліпити очі.

Віка. Заради своєї мрії я згодна ходити в окулярах!

Гошка (зітхнувши). Так... Мистецтво вимагає жертв... Ви — жертва!

Віка. О ні, ні! Я така щаслива! Така щаслива! Я зараз могла б пригорнути до своїх грудей увесь світ!

Гошка. То починайте з мене.

Віка. З вас? (Раптом цілує його в щок). Я вас обожнюю за те, що з усіх мистецтв ви обрали кіно!

Гошка. Це тому, що в кіно не треба знімати калаш. (Убік). Здається, вона справді вважає мене за кіношника... (По паузі). Бачу, крихітко, я сподобався вам як кінорежисер, як великий Робінзон... А коли б я був лише П'ятницею? Тобто звичайною людиною?

Віка. У вас така глибока філософія... Я не збагну.

Гошка. Як казав мій друг Бенья Шоу, прийде час, прийде й прозріння. Буду об'єктивним: я вже давно приглядаюся до вас. Щодня ходив мимо вашої «Шкіргалантереї». Та що критись: цю авоську я купив для того, щоб... Ви мене розумієте?

Віка. Так! Кінорежисери теж люди! І вони можуть закохуватися. Правда?

Гошка. Без сумніву. Скажіть, Віко... моя фотографія вам не противна?

Віка. Що ви!

Гошка. Тоді... Ти поцілувала мене в ліву щок. А мудрість гласить: «Хто цілує в ліву, мусить поцілувати і в праву!»

Віка. Яка хороша мудрість! (Довірливо цілує Гошку). А коли ж буде кінопроба?

Гошка. Вона вже почалася. До речі, у моїй кишені два квитки на кінокартину «Солодка жінка». Ти згодна? Там продовжимо нашу розмову. (Разом виходять).

Через тиждень.

Відчинене вікно, на якому вивіска: «Прийом склопосуду». Крізь вікно ларка видно ГОШКУ. Він у синій забрудненій спецівці — одяг несподіваний для глядачів.

На полиці ларка, в глибині, — ряд порожніх пляшок з-під вина, коньяку, поруч із ГОШКОЮ — важкий відровий бутель.

Гошка (визирає з вікна). Ніякої клієнтури! План горить. А-а, зрозуміло: зараз же почався тиждень боротьби з алкоголізмом. Тиждень не буде роботи. Що ж, зробимо музпаузу. (Бере великий штопор із дерев'яною ручкою. Цей штопор у його руках — як молоток. Починає грати ним по пляшках. Спочатку віртуозно пробігає по всіх пляшках, по тому чуємо гаму. Награє відому мелодію пісні «Вечірній дзвін», наспівує).

Вечірній дзвін, вечірній дзвін,
Багато дум наводить він...

(На слові «Бом, бом...») б'є по відровому бутлю, який відповідає йому густою октавою).

Мимо ларка проходить Валерій БОГУШ, у його руці «чемодан надій», у якому він зберігає інструмент для настроювання роялів. Чує цю оригінальну музику, здивований зазирає у вікно ларка.

Богуш. Тут прийом склотари чи філіал консерваторії?

Гошка (визираючи з вікна). Клієнт?

Богуш. Це ви... на пляшках давали такий концерт?

Гошка. А вам що?

Богуш. Талант!

Гошка (сухо). Де ваш посуд?

Богуш. Вдома. Можу принести. Десятьків два пляшок з-під кефіру.

Гошка. Не буде діла. Тільки з-під горілки чи коньяку.

Богуш (з посмішкою). Що ж мені робити?

Гошка. Цмуйте горілку! І не заважайте мені працювати. (Демонстративно зачинає вікно).

Богуш. І все ж цей грубіян — безперечний талант! (Виходить).

Входить ВІКА з авоською, в якій кілька пляшок з-під шампанського.

Віка. Ху... (Глянула на ларьок). Зачинено? Перерва? (Стукає).

Вікно розчиняється.

Гошка (невдоволено). Клієнт? (Побачив ВІКУ, враз зів'яв, зітнівся). Віка? Ти?

Віка (більш ніж здивовано). Ти? Ви? Що ви тут робите?

Гошка (зітхає). Якщо я скажу, що веду тут передачу «Очевидне—неймовірне», ти однаково не повіриш. Стався землетрус, Віко... Плітки, задрощі, інтриги... З кіно перейшов на склотару. Мистецтво вимагає жертв... Я — жертва...

Віка (у розпачі, гнівно). А я повірила! Як же — кінорежисер! Міняєте свої професії так само швидко, як і костюми? Брехун! Фальшивомонетник! Арканщик із собачої будки! Роздзвонила на весь магазин. «Іду в кіноактриси!» Взала роцот. Витратила сорок карбованців на шампанське й торт! Як же, проводжали! Куди? На склотару? (Кинула на прилавок пляшки). Беріть. Виконуйте свій план! А я... (Захлипавши, виходить).

Гошка вибігає за нею.

Гошка. Віко, мила... Чекайте. Вислухайте все. Це — страшна іронія долі! Так, я не кінорежисер. Але ж я кохаю тебе сильніше, ніж... тисяча фантомасів!

Віка. Ви? Кохаєте? А хто вам повірить? Може, так само брешете, як і... Не хочу слухати! Звичайно, я б могла полюбити і не кінорежисера, але ж і не... брехуна! (Виходить).

Гошка (у розпачі). Пішла... (Понуро йде у свій кіоск, звідти чути дзвін розбитого скла). Ридай, моє кохання, над розбитою склотарою...

ВИВЕРНУВСЯ

— У вас, сусіде, вчора так співали...
— То — з кумом я, з нагоди іменин...
— Мов ті вовки у лісі завивали.
— Тю! Я й забув. То кум співав один...

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ — НА ЗДОРОВУ

— А все ж тринадцять — прокляте число! —

П'яндига чуха голову кудлату. —
Бо й разу ще мені не повезло
Одержати тринадцяту зарплату...

РІДКІСНИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

Хильнувши, філософствує Панас —
Червононосий тип, алкаш-ханига:
— Стає все менше з кожним роком нас.

Так ще й потрапиш у «Червону книгу»...

Дали перцю!

Якщо під час ревізії будь у кого виявляється нестача, той, звичайно, хвилюється, переживає, місця собі не знаходить. Так трапилося і з завідувачою складом колгоспу «Дружба» (село Кременівка на Донеччині) Сушковою В. І. Схвилювана, вона прибігла до головного бухгалтера колгоспу Чілібі А. Х. і розповіла йому про те, що в неї десь поділися 8 тонн соняшника.

Але головбух, на диво, зовсім не розхвилювався. Навпаки — заспокоїв завідувачку, а потім узяв і власноручно підробив документи, щоб про оту нестачу і згадки не було. Про отакі маніпуляції головного бухгалтера написали у своєму листі до Перця колгоспники.

Голова Володарського районного комітету народного контролю І. В. Слєпков повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, дійсно мали місце. За зловживання службовим становищем, приховування нестачі та підробку документів Чілібі А. Х. виключено з партії і з посади головного бухгалтера знято. Правлінню колгоспу запропоновано через народний суд стягти з Сушкової та Чілібі збитки, завдані колгоспові.

ПРО КРАСУ І РОЗУМ

Жарт

До батьків невістку
Син привів у хату.
В розпачі матуся
Почала питати:

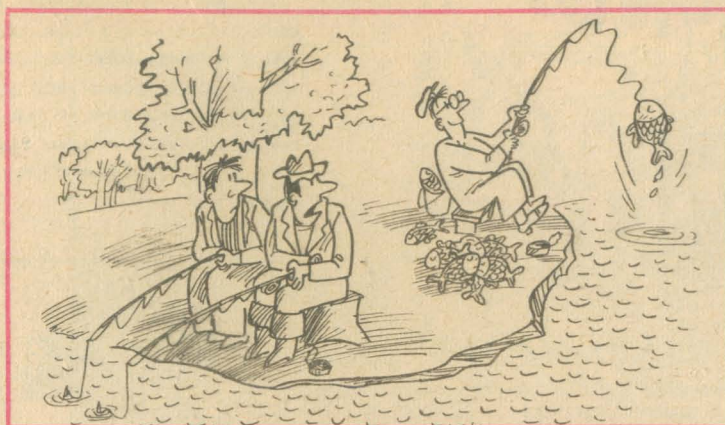
— Милий мій синочку,
Я дивуюсь диву:
Ну, навіщо взяв ти
Жінку некрасиву?

А синочок неньці:
— Мати, моя мати,
Хтось же і розумних
Мусить підбирати...

Петро ПОПИХАЙКО.

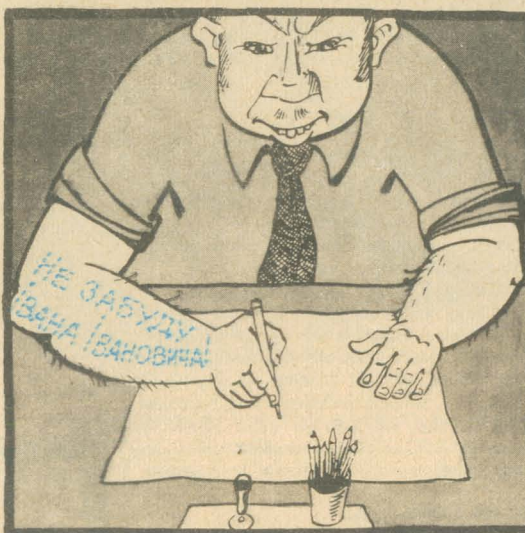

Мал. В. БОКОВНІ

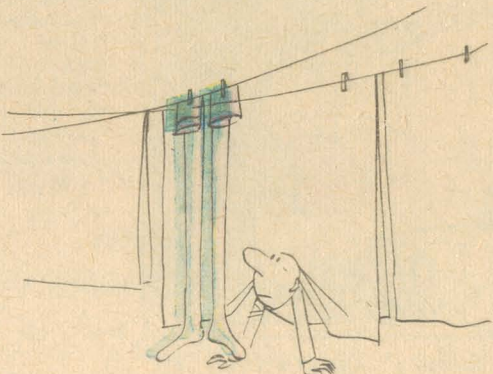
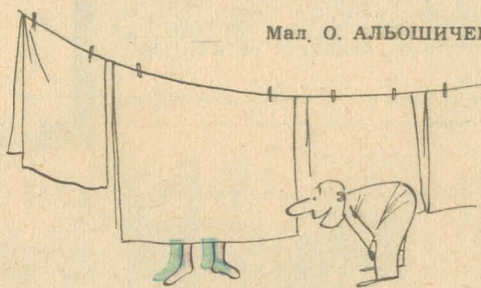
— У нього, напевно, імпортні черв'яки.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Архіпідлабузник.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

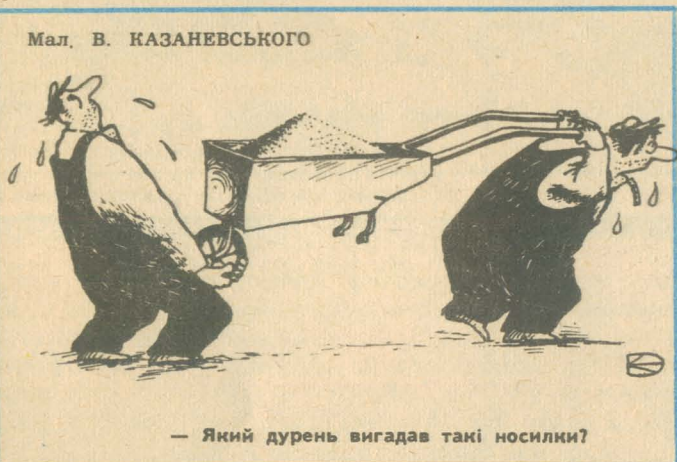
Мал. Т. ЮНАКА

ТРЕТІМ БУДЕШ?

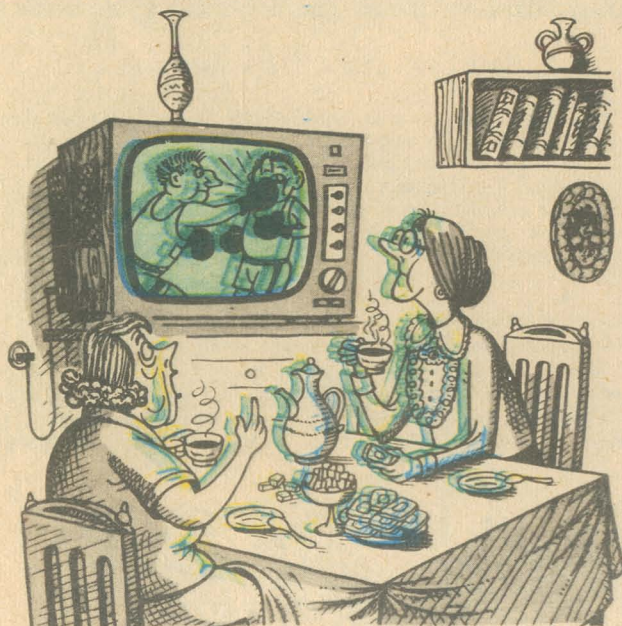
Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

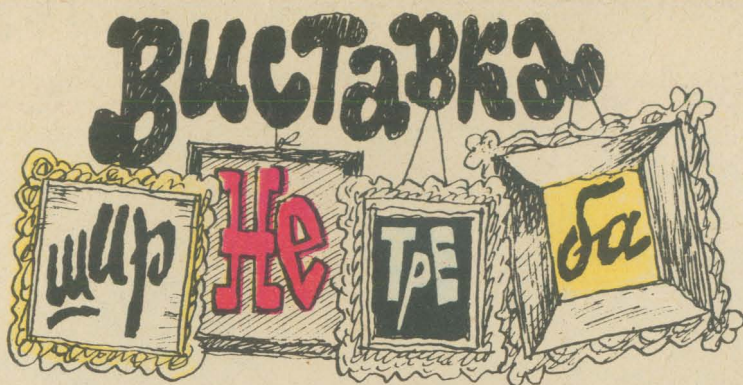

— Який дурень вигадав такі носилки?

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Чого це вони б'ються?
— Та за якісь медалі.

ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

Сучасний споживач, увійшовши до магазину, мабуть, дуже б здивувався, якби побачив, приміром, на консервах напис «Консерви». Або на моркві — напис «Морква». Він, споживач, настільки підкований, що не переплутає цукерки з печивом, халву з макаронами, повидло з квашеними огірками. Бо кожен продукт має свою форму, свій колір, має свої, властиві лише цьому продукту, ознаки.

— Теж мені, відкривають Америку, — скаже ображений читач. — Ці істини відомі навіть дошкільнятам!

Поміляється, шановний! Деякі умільці вміють так робити з продуктами, що їхній зовнішній вигляд, не кажучи вже про смакові якості, може змінюватися до невпізнання.

ЩОСЬ НАПІВКРУГЛЕ

Відвідувачі уважно роздивлялися з усіх боків, мацали, хитали головами, але мовчали. Якись дивні предмети! Щось напівквадратне, щось напівкругле. Головне, ніяких асоціацій не викликає. Хіба що запахом нагадує щось віддалено знайоме. Але форма спантеличить.

Та скільки б відвідувачі не відгадували, скільки б не сушили голову, вони б ніколи не впізнали в цих безформних предметах — популярні плавлені сирки, які через погану упаковку деформувалися настільки, що їх навіть на рідному Івано-Франківському виробничому об'єднанні молочної промисловості не впізнали б. 1680 кілограмів цієї продукції люб'язно надіслала до нашого дегустаційного залу інспекція по якості.

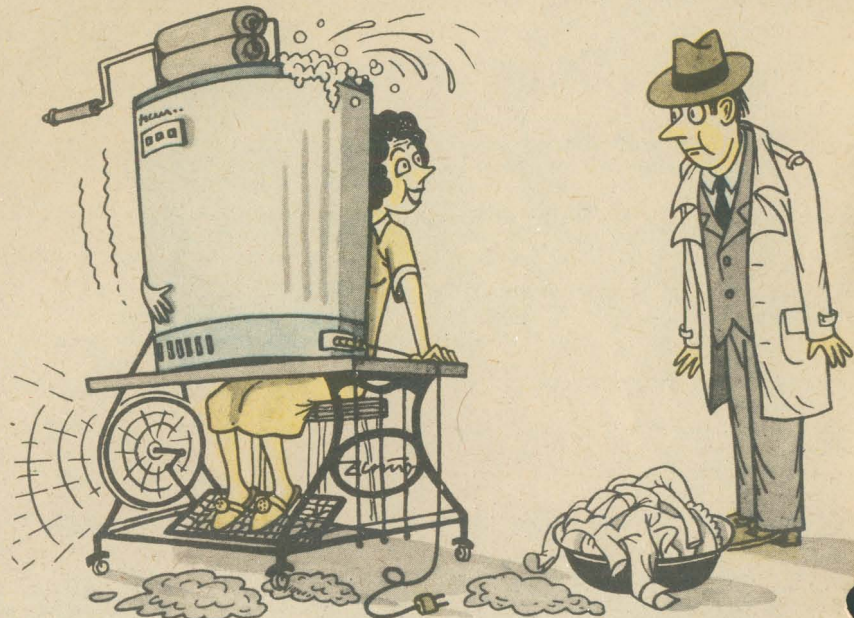
ЯКБИ НЕ ЕТИКЕТКА...

А ця рідина може збити з пантелику і найдосвідченішого дегустатора. Каламутна, якогось брудного кольору, вона відлякує навіть звиклого до несподіванок споживача. А коли, придивившись, він помітить у ній ще й сміття, яке плаває на поверхні, то й зовсім розгубиться. І тільки етикетка, на якій написано «Березовий сік», усе роз'яснює. 1728 банок такого соку, виготовленого на Коломийському консервному заводі (Івано-Франківщина), надійшло на нашу виставку.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ КОНКУРСУ

Сімдесят сім гітаристів взяли участь у конкурсі, що відбувся в музичному салоні виставки. Умови конкурсу були надзвичайно важкі. Зіграти щось на гітарі «Подарунковій» виробництва Львівської фабрики музичних інструментів не так то й просто: корпуси в них потріскані, декоративні плити перекошені. Та, незважаючи на це, учасники конкурсу продемонстрували чудеса майстерності. Переможцем став гітарист, який зіграв пісню, що найбільше пасувала до цього бракованого інструмента, — на слова відомої приказки «Косо, криво, аби живо».

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Ось тепер запрацювала!

ДВЕРІ — НАВСТІЖ

У ційно зведеному будинку адміністративного корпусу нашої виставки відбувся день відкритих дверей. Усі двері були розчинені навстіж доти, поки не прибула комісія по якості. Фахівці відразу встановили: причиною того, що двері не хочуть зачинятися, є брак завісі, на яких вони тримаються. Завіси, котрі виготовив Поліський деревообробний завод на Київщині, попри інші вади, мали найсуттєвішу: вкриті іржею, вони застигали нерухомо.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Із деяких неофіційних джерел нам стало відомо, що продукцію нашого підприємства — дитячі ліжка — збираються демонструвати на виставці ширнотреба. Вважаємо це кричущою несправедливістю. Звичайно, продукція наша не бездоганна. Буває, що в наших ліжках спинки перекошені, окремі деталі недошліфовані, настільки матраців нерівномірний. Але всі ці наші недоробки — дрібниці в порівнянні з недоліками, які часом має продукція деяких інших підприємств.

Узяти, скажімо, кухонні мебелі

гарнітурч, що їх випускає Берегемський лісокомбінат (Чернівецька область). Яких тільки дефектів не мають ці меблі. І тріщини, і відколи, і вм'ятини, і фарба злізла! А вигляд у них такий, наче робили їх не професіонали, а зелені аматори з гуртка «Умільні ручки».

Порівнюємо ми нашу продукцію з їхньою, і стає нам прикро. За якість ліжок тебе можуть на весь світ гудити, а за браковані гарнітури навіть не полають. Несправедливо!

Працівники Міжгірського лісокомбінату на Закарпатті.

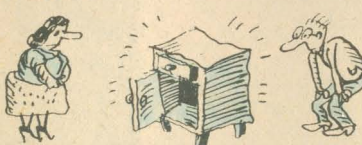
ДИВОВИЖНЕ ПОРУЧ

Уміння дивуватися — одна з найдорогоцінніших людських рис. Та ми просто губимо це вміння, а почуття це з часом притупляється. І ми проходимо байдуже повз дивовижні речі. От, приміром, демонструється на нашій виставці тумбочка виробництва Млинівського райпрокомбінату (Рівненська область). Тумбочка унікальна — вся в подрапинах, тріщинах, відколах. Дверцята деформовані, шуфляди покороблені.

Ну як не зупинитися, як не здивуватися? Як не вигукнути на весь голос:

— Дивовижно! Як це сучасні люди на сучасному підприємстві з нормального матеріалу виробляють таке страхття!

Може, жби ми частіше отак дивувались, і браку було б менше!

ЗНАХІДКА

До столу знахідок завітав схвильований чоловік і радісно повідомив:

— Ось знайшов. Прошу повернути власникові, а про мене написати в газету. Він урочисто поклав на стіл сумку-гаманець. І простягнув папірець:

— Тут моє прізвище, адреса, місце роботи. Хай усі дізнаються про те, що я — чесна людина.

— На жаль, обіцяти не можу, — знизала плечима чергова по столу знахідок.

— Певно, через те, що він майже порожній? — ображено спитав чоловік. — Так я б і повний повернув.

А мовчки підійшла до шафи і відчинила. Була щент забита точнісінько такими ж сумками-гаманцями.

— Усе несуть і несуть ці гаманці, — сказала вона. — Бачите, їх уже більше тисячі. І хоч би хтось поцікавився! У мене таке враження, що їх навмисно гублять. Бо носити цей витвір львівського виробничого швейного об'єднання «Весна», мабуть, не дуже приємно. Якись вони деформовані, з вм'ятинами, замки або не відмикаються, або не замикаються, вся металева частина вкрита іржею...

— Не везе, — у відчаї мовив чоловік.

— Але ще більше не везе тим, хто купує ці гаманці, — слушно заперечила чергова.

СЕКРЕТ ФОКУСА

Нелегко доводиться ілюзіоністові. Сучасний глядач настроєний скептично. Розуміючи, що його змагаються водити за носа, він про всяк випадок одразу дає зрозуміти, що він не такий дурний, як здається:

— Знаємо ці фокуси-покуси, — багатозначно підморгує він, збиваючи з пантелику фокусника. А тут, гарантуємо, навіть запеклий скептик буде приголомшений.

Берете слюсарний інструмент одеського виробничого об'єднання імені Січневого повстання і на очах у глядача б'єте по цяху. І що ж? Цяха, входять не в деревину, а навпаки — у молоток.

Бажаючи можуть при цьому взяти в руки, помацати той молоток, щоб перекоонатися, що зроблено його не з гуми, і не з пластмаси, а саме з металу. Але з такого металу, з якого, як зазначила інспекція по якості, твердість набагато нижча йорми. 3334 такі молотки демонструються на нашій виставці.

— За рік, що я від вас пішов, ніде мене так високо не поцінували, як оцінили ви у цій своїй характеристиці. Тож приймайте мене назад у свої кадри...

ДАЛИ
ПЕРЦЮ!

Щоб проїхати шляхом між селами Згурівкою і Черевком (Яготинський район на Київщині), треба було мати неабияку сміливість. Бо в одному місці над цим шляхом, загрозливо нахилившись, висів на самих дротах стовп електронілії. Про це повідомлялося у розділі «Перчанський телевізор» (№ 22 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця заступник генерального директора «Київенерго» В. А. Латушко повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Аварійну опору вирізняло, укріплено. За незадовільну організацію експлуатації і ремонту електричних мереж начальника електричних мереж Яготинського району Іванова Г. І. з цієї посади звільнено.

— Е, ні!.. Я помирать не хочу... Поки батько і мати працюють, мені й тут непогано...
Повідомив П. ВЕРГУНЕНКО.

с. Крушинка
Васильківського району
Київської області.

Е, Ні!..

Іхав шофер до міста і по дорозі взяв бабусю з клуночком до базару підкинути. Зійшла старенька біля базару та й каже:

— Спасибі тобі, синочку, що підвіз...
— Е-е, ні!.. — аж вискочив із кабін шофер. — Тепер, бабцю, у нас такі гроші не ходять!

ТРИМАЄТЬСЯ

Поїхав якось дядько Федір до міста і зустрів сусідську дівчину, що колись пішла з села до міста. Дивиться, а вона газовану воду продає.

— Як же ти держишся на тій воді? — питає дядько.

— Ой, що ви, дядьку, таке говорите. Вода витримує такі важкі кораблі, а вже щоб мене, таку маленьку, не втримала!..

Повідомила О. ТИНДЮК.

с. Смолигів
Луцького району
Волинської області.

Народні УСМІШКИ

НЕ ВГАДАЛА

На базарі циганка підійшла до жінки, побачила в неї перстень на лівій руці та й каже:

— Молода, симпатична, іди поворожу, їй-богу, всю правду скажу. Не горюй, що ти розійшлася з чоловіком, скоро вийдеш з другого і будеш щаслива... Позолоти ручку...

Молода, симпатична подивилася на циганку та й відповідає:

— Що ти ото брешеш! Я вже з третім розійшлася!..

І ТУТ ДОБРЕ!

Лежать літом у холодочку два молоді ледарі і розмовляють.

— Кажуть, що є рай на небі. От би нам із тобою туди потрапити! Там ніхто нікого працювати не примушує, що хоч, те й їж.

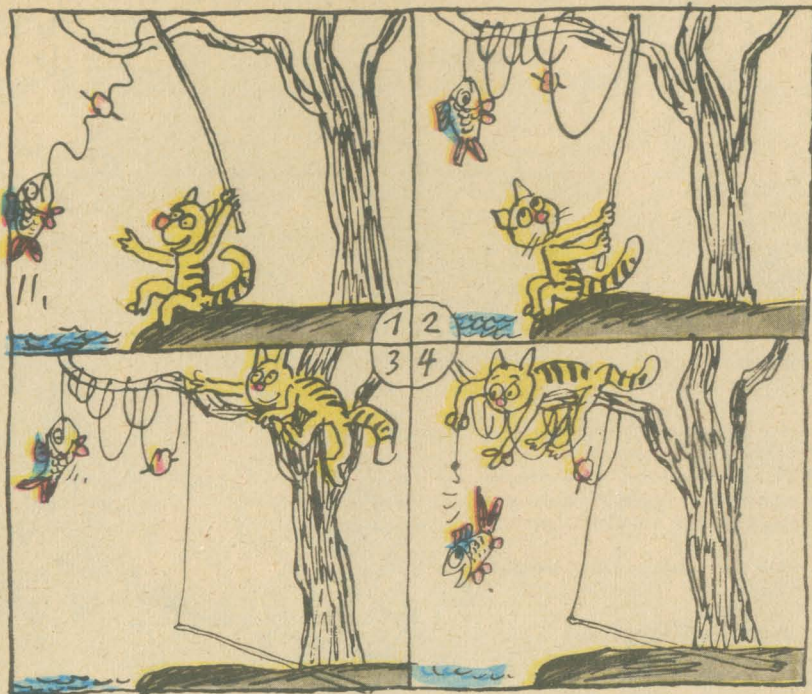
— Еге, — каже другий, — так туди не пустять. Щоб потрапити в рай, треба раніше вмерти.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Не будеш слухатись, то бабуся купить тобі ще страшнішу іграшку.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ІВАНКО-НЕВМИВАНКО

Жарт

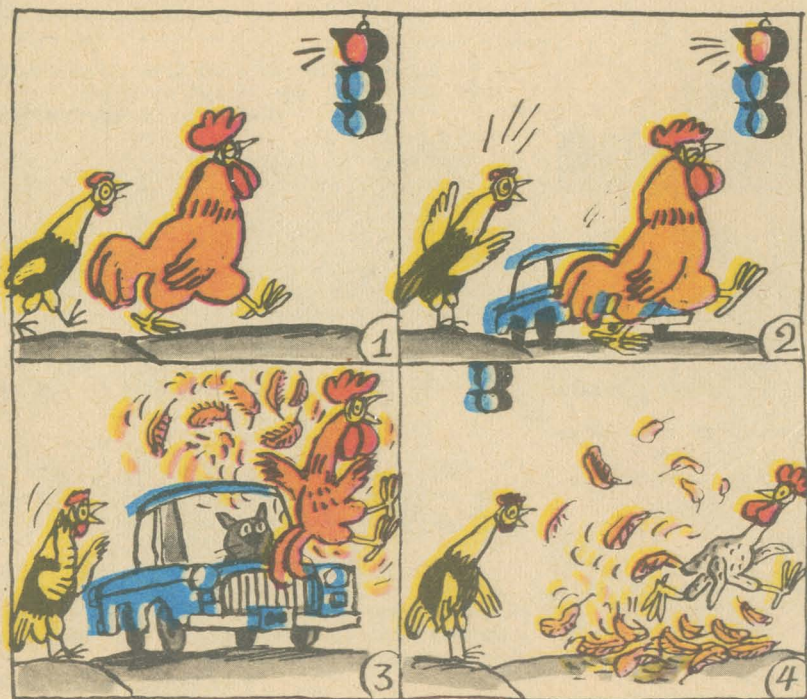
Жив у нашому селі
Йвась-Іванко.
Лінувався уставати
Рано-зранку.
Лінувався уставати,
Умиватись,
І спішив немитим спати
Укладатись.
Минув місяць, минув другий—
Почорніло
У Іванка-невмиванка
Всеньке тіло...
А весною на немитій
Його шиї
Щось росте, щось виростає,

Зеленіє!
А між батьком та між дідом —
Суперечка:
Чи овес росте на шиї,
А чи гречка?..
Як оглянули Іванка
Агрономи,
То сказали: щось росте там
Невідоме...
Що робить тому Іванку,
Радьте діти?
Бо прийдеться те, що
виросте,—

Косити!

Марія КОЗАЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК МУХА ВЕДМЕДЯ ВРЯТУВАЛА

КАЗКА

Десь дістав ведмідь горщик меду і заходився ним ласувати. Нагодилася на той бенкет муха та й собі сіла на краєчок горщика. Сіла й прилипла. Ладна злетіти, а відірватись не може.

— Ах ти, нахаба! — заревів ведмідь, уздрівши непрохану гостю. — Розплатишся зі мною своїм життям!

І вже замірився лапою її придушити.

— Пожалій мене! — почала проситися муха. — Я й тобі колись у пригоді стану.

— Ти мені у пригоді станеш?! — вирішив на неї ведмідь. — Та сильнішого за мене звіра в цьому лісі немає! Від кого ж ти мене рятуватимеш?

— Від твого ворога! — мовила муха.

— Від мого ворога?! — зареготав ведмідь. — Та мої вороги давно вже в моїм животі. А решта, уздрівши мене, тікають, наче від вогню. От розсмішила. Давно вже я не був такий веселий. Відпущу тебе на волю.

Висмикнув її з липкого меду та й забув про ту пригоду.

Якось у той ліс забрів браконьєр. Злодійкувато оглядаючись на всі боки, він вишукував здобич. І — запримітив ведмедя. На ту мить нагодилася муха. Бачить — біда! Застрілить заброда клишоного!

Летів мимо комарик, мандрував по світу, виграючи на дуді свою нехитру пісеньку.

— Комарику-братику, виручай! — закричала до нього муха.

— Що трапилось?! — спинився комарик.

— Он лихий чоловік збирається застрілити ведмедя. Лети швидко та попередь його. Он він малину жує й не підозрює про напасть. А я тим часом спробую спинити лиходія.

— Я миттю! — мовив братик-комарик.

Заброда почав цілитись у ведмедя. Заплющив ліве око, а муха так і норовить у праве влетіти.

— Киш звідсіля! — замахнувся він на муху рукою й знову зібрався цілитись. Муха сіла на мушку та ще й крильця розчепірила.

— Ах ти, враже створіння! — розсердився лихоманець і почав за мухою ганятись. А муха цього й хотіла, бо вдалася прудкою. Де там її піймати!

Комарик тим часом попередив ведмедя про небезпеку. Кинувся той мерщій тікати від біди подалі.

Забрався він у хашу, відсапався і аж головою покрутив:

— От тобі й муха... Чи ти ба! Така мала, а таку велику справу зробила. Треба її наступного разу до себе на мед запросити!

Василь СОПРОНЮК.

КАЛАМБУРИ

МИЛО

Взяв Іванко в руки МИЛО,
І воно Іванка МИЛО.
Сон з очей і щічок змило,
Аж поглянуть любо й МИЛО.

ЛУКИ

Ми взяли у руки ЛУКИ,
З ними вибігли на ЛУКИ.
І сміємось дзвінко, гучно:
З луків ми стріляєм влучно!
Роман ЮЗВА.

під ТРЬОМА КОВДРАМИ

Чоловік вліз у плацкартний вагон пасажирського поїзда № 217 Хмельницький—Дебальцево на якійсь маленькій станції і зразу почав смішити публіку.

— Ото нарешті зігріюся! — заволав він, дмухаючи в закоцюрблені пальці. — А то скільки часу продавав дрижаки на вокзалі, хай йому греці!

І вагон вибухнув реготом. Чоловік у баранячій шапці, що спав на нижній полиці під пальтом і трьома ковдрами, прокинувся, засміявся і знову заснув. Прибігли стривожені провідники, довідались, що сказав новоприбулий, і теж зайшлися реготом.

А прибулий, доброзичливо посміхаючись до всіх, із піднесенням додав:

— Зараз пірнемо у теплу суху постіль й переспимо ніч...

Дехто аж за живота схопився. Бувають такі люди — нібито нічого смішного не кажуть, а всі сміються. Рідко, але бувають.

Провідниця, витираючи сльози, принесла постільну білизну. З неї майже капало.

— Що це? — відсахнувся пасажир. — Вона ж холодна і мокра!

— Га-га-га! Го-го-го! — закричало знову. — Схаменись, чоловіче! У якому поїзді їдеш?

— А що таке? Який це поїзд? — закрутився той.

Провідниця терпляче і звично стала пояснювати:

— Це додатковий поїзд, який пускають зі станції Дебальцево. Витягають з відстою списав вагони, чіпляють один до одного, та й улюлю, до побачення!

— Але ж він значиться у всіх розкладах!

— То й що? Не будуть же в розкладах вказувати: списаний поїзд!

— Тепловоз теж списаний? — занепокоєно спитав пасажир.

— Мабуть, ні, — після деякого роздуму відповіла провідниця. — Але йдемо, як завжди, із запізненням.

Щось невдоволено бурмочучи — і це теж викидало у всіх посмішку, — пасажир постелив собі та й подибав у туалет.

— Пробачте, — знов поткнувся до провідниці. — Там у вас двері не зачиняються. Як же воно той... тес...

— А ви підіпріть мітлою або відром. Всі так роблять — замки ж повідривані.

Вранці невгамовний пасажир, протерши вкриті інеем окуляри, знову став чіплятися до провідниць, але на всі свої запитання одержав гідні відповіді:

— Гарячого чаю? Жоден титан у поїзді не працює.

— Поголитися? Дивіться, яке електроживлення — плафони ледь жевріють, мов каганці.

— Чи будуть з вагона-ресторану розносити бутерброди? У цьому поїзді про такий вагон і не чули.

— Чи можна щось перехопити на станції? Можна, але там і залишитесь — наш поїзд зупиняється часто, зате на дві-три хвилини. Є стоянки по десять-п'ятнадцять хвилин, та вони завжди скорочуються, бо поїзд постійно запізнюється.

Наостанок пасажир поставив і зовсім наївне запитання:

— А чому тут так холодно?

— Не говоріть дурниць — це найтепліший вагон, бо найбільше пасажирів, і вони, слава богу, надихали тут. У загальних вагонах народу їде мало, у купейних ще менше, то там як на полюс...

Бригадир поїзда Є. І. Пантюхина пояснила:

— Вугілля нам дають у Дебальцево, і його вистачає лише в один бік — до Хмельницького.

— А що ж ваше керівництво? — допитувався настирливий пасажир.

— Керує нами: гримає, кричить, ногами тупоче, — сказала провідниця. — Начальник резерву Андрій Іванович Дятло випроваджував нас у рейс так, що аж скло у вікнах брязкотіло: «Ви чого паніку розводите? Які морози? Відліг за відлігом йде!».

Наближалася станція. Поїзд уповільнив хід. До виходу, шморгаючи посинілими носами, потяглися пасажирів. Майже кожен схопив нежить.

Подибав, чхаючи та кашляючи, і наш знайомий. Ішов та згадував про себе керівників Донецької залізниці, які, мабуть, ніколи не їздили у списаному поїзді Дебальцево—Хмельницький.

А шкода, хай би хоч раз проїхались!

Є. НАУМОВ.

м. Лубни
Полтавської області.

Вітаємо ювіляра!

ДІДЕНКА

Костянтина Даниловича

з його першим

60-літтям,

половину якого

він пробув у журналі «Перець»

завідуючим

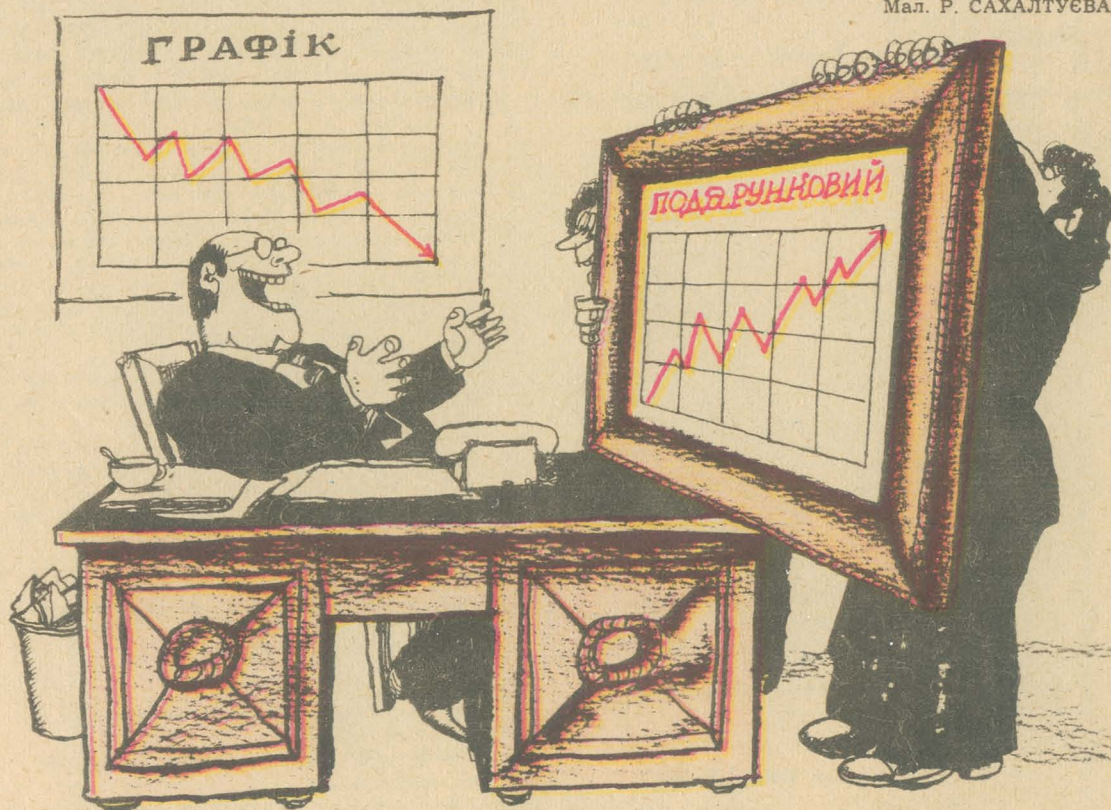
відділом листів

трудящих

Коли (тоді ще Костик!) десятим кінчив клас, На службу прикордонну послав його Донбас. Та, відслуживши справно, як то велить устав, Він, лейтенант Діденко, не залишив поста: Ось тридцять уже років, як службу непросту Несе він на серйознім перчанському посту!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА.

Без слів.

**Коментарі сатиричні
про справи прозаїчні**

СЕКРЕТ НА ПОВЕРХНІ

«Минає вже багато часу, як ми не можемо реалізувати серед населення 8 тонн крупної високосортної гречки. Річ у тім, що її потрібно відповідно переробити. А на харчосмакових фабриках у Полтаві й Кобеляках, куди ми неодноразово зверталися, нам відмовляють: немає, кажуть, у нас відповідних решіт. Невже такі безпомічні на тих фабриках спеціалісти?»

[З листа Є. Дзюби, директора Маячанського торгового підприємства Новосанжарського району Полтавської області].

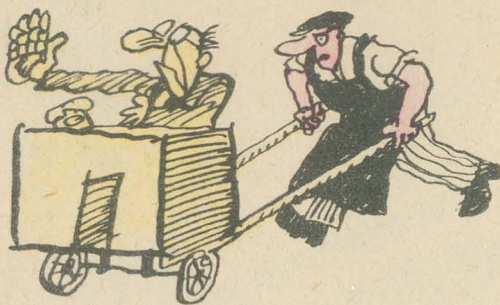

Буває: шукаєм секрети
Ми там, де шукати не слід...
Так, так,
Не підключиш,
даруйте,
кебети,
то звісно,
не буде й решіт.

ПОТРІБНА ЗАМІНА

«Ось уже більше ніж півроку стоїть «на приколі» машина ЛУМЗ з автобази № 5 тресту «Київсільтранс», якою раніше доставлялися товари першої необхідності для будівельників племптахозаводу «Поліський» у Вишгородському районі Київської області. Причина: вийшла з ладу коробка переміни передач. Товари, в тім числі продукти, перевозити нічим».

[З листа Ф. Коцюби — завідуючого Бородянським торговельним центром продовольчого постачання комбінату «Київсьільбуд» Міністерства сільського будівництва УРСР].

Читаю мій,
в коробці переміни передач
Не вельми розбираюсь я,
за це мені пробач.
Проте збагнув,
такі почувши вісті,
Що хтось у тому тресті
не на місці.

Валентин КИРИЛЕНКО.

«Я — спокійний. Я — цілком спокійний»

ГУМОРЕСКА

— Ні, так не годиться. Так ви, шановний товаришу Мотлях, до пенсії не дотягнете. Навіть до кінця поточного року.

Старший економіст контори Павло Ількович Гузь співчутливо дивився на свого колегу старшого економіста Ілька Павловича Мотляха, дивився і сумно хитав головою.

Мотлях щойно зайшов до кімнати після розмови з керуючим конторою. Сліди тієї розмови ще виразно проглядалися на його обличчі.

— Дороженький Ілько Павлович, — не дочекавшись відповіді, вів своєї Гузь. — Що в наш час найстрашніше й найнебезпечніше для людини? Не знаєте? В наш час найстрашніше й найнебезпечніше для людини — стрес. Що це таке? Вчені ще точно не визначили, сперечаються між собою. А я вам так скажу: стрес — це коли тебе лають, а ти у відповідь вилаєтисся не можеш. От що таке стрес. Раз тебе стресоне, другий, третій. Потім — бец, і ти вже не людина, а кандидат на реанімацію.

— Це точно. Без реанімації тут не обійдешся, — нарешті відгукнувся Мотлях і спробував похрувати собі пульс.

— Отутечки ви якраз і помиляєтеся, шановний Ільку Павловичу, — сказав Гузь і загадково усміхнувся. — Реанімація нам ні до чого. Нам ще онуків треба на ноги ставити. На нас ще деякі жінки і окремі дівчата поглядають і щось при цьому думають.

— Та ви ж самі кажете — стрес! — застогнав Мотлях. — Він же мене знищує, той наш так званий керуючий. Його, бачте, цікавить, чому я досі не склав заявки для постачальників. Це ж якесь безглуздя! Третій місяць одне й те ж: «Чому ви досі не склали заявки?» Та мені, може, після таких розмов на заявки гідко дивитися. Руки починають дрижати. І ноги. Формаліст нещасний! Бюрократ! Ти зі мною по-людському, по-інтелігентному побалакай. Про те, про се. Тоді я, може, і зроблю... що-небудь. А так — не можу. Вбийте — не можу.

— Ну, що це з вами? «Вбийте!» «Руки дрижать!» «Ноги». Беріть приклад із мене. Скористайтеся хоч раз моєю методою, і все стане на свої місця. Що проти стресу найкраще допомагає? Не знаєте? От бачите! Живете в двадцятому сторіччі, працюєте в цілком сучасній конторі і не знаєте. Ви що-небудь про аутотренінг чували? Чудова, просто незамінна для будь-якого конторського працівника штука. Тебе, скажімо, лають на всі заставки. Заслужено чи так, для профілактики — значення особливого не має. Лають, картають, ганьблять, на порох перетирають. А ти що? А ти — нічого. Сидиш із байдужим виглядом, а подумки весь час повторюєш: «Я — спокійний. Я — цілком спокійний. Я — усміхаюся. Я — внутрішньо усміхнений». Як раз із п'ятдесят отаке сам собі скажеш, уже ніяка лайка до тебе не пристане. Відскакувати, як горох від стіни.

— Як ви сказали? — змученого Ілька Павловича ця метода, здається, зацікавила. — «Я — спокійний і усміхнений».

— Ні, не все зразу. Поспішати не слід. Починайте з найпростішого: «Я — спокійний». Далі. «Я — цілком спокійний».

— І допомагає? — з надією перепитав Мотлях.

— Ще й як!

— Слухайте, Павле Ільковичу. Цей тип, наш керуючий, видать, не відчепиться від мене. Чи не могли б ви мені на папірці все записати? По порядку, щоб я нічого не наплутав.

Гузя просити двічі не довелося. Записав усе, що треба. Ілько Павлович встиг навіть передрукувати, коли на порозі їхньої кімнати з'явилася секретарка керуючого.

— Сидір Сидорович питають, чи ви вже склали заявку?

— От бачите, що я казав?! Це вже у нього ідея фікс. Він не заспокоїться, поки мене не доконає.

— Пам'ятайте про мою методу, — сказав Гузь, — і наша буде зверху.

— Якщо заявку не складено, — продовжила секретарка, — Сидір Сидорович просять вас до себе.

Затиснувши в кулаці шпартгалку, Мотлях рушив на чергову розмову до керівництва. За ними вийшов і Павло Ількович Гузь. Цікавило його, чим усе закінчиться, чи опанує швидко його методу знервованих, змучених постійними сварками Ілька Павловича.

Зупинився Гузь під дверима кабінету, слухав. Спочатку було тихо. Потім у приймальню, а далі й до коридора почав пробиватися збуджений, роздратований голос Сидора Сидоровича. Поступово міцнів, набирив сили, нагадуючи гуркіт грому, старт космічного корабля.

І раптом усе урвалось. Щось велике гепнулося об підлогу, а з кабінету вийшов усміхнений Мотлях і абсолютно спокійним голосом промовив:

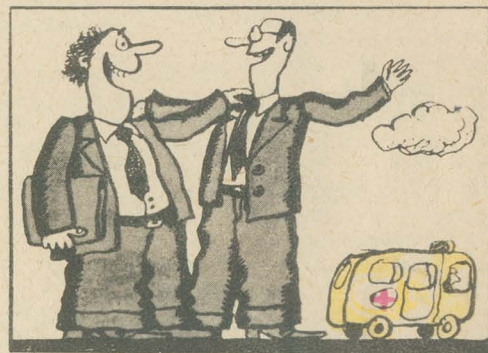
— Викличте, будь ласка, швидку медичну допомогу.

Коли Сидора Сидоровича винесли з контори, Ілько Павлович з вдячністю потиснув колізі руку.

— Ну й геніальну методу ви мені запропонували, Павле Ільковичу. Він мені про заявку торочить, а я — спокійний. Він про заявку розводиться, а я — цілком спокійний. Він своєї, а я — усміхаюся. Внутрішньо, звичайно. Тільки годину протримався, слабак. Далі не витримав, скопився за серце і беркиць. Ми ще побачимо, хто з нас не дотягне до пенсії. Принаймні, місяців три він мені не набридатиме. А я тим часом повправляюся на його заступників.

Потішені блискучими результатами свого методу, друзі ще довго балакали про різні новітні досягнення сучасної медичної науки, про нові перспективи, які вона відкриває перед окремими працівниками їхньої контори.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

ІРОНІЗМИ

● У променах слави великих людей купуються їх біографи.

● Справжні друзі завжди приходять у важку хвилину для них.

● З правил гарного тону: не грійте руки в чужих кишнях.

● Утіха дурня: є ще дурніші.

● Не забруднюйте оточуюче середовище курінням фіміаму.

● Любши кататися — люби й запчастини діставати.

Юрій РИБНИКОВ.

НІ В ТАТА, НІ В МАМУ...

ДРУЖИНА Є ДРУЖИНА

І сміх,
і гір

Американська письменниця Габріел Браун агітує за відмову від подружнього життя взагалі або хоча б од інтимних подружніх взаємин. Непогрішність цього заклику вона намагається аргументувати на 192 сторінках своєї книги. До речі, на тій книзі стоїть присвята: «Моїм батькам», із приводу чого літературний критик газети «Інтернешнл геральд трибюн» зауважив: «На щастя для Габрієли Браун, вони не були прихильниками безшлюб'я».

Одному вимушеному мешканцеві англійської в'язниці Уормвуд Скрабс удалося вислизнути на волю. Але, позбувшись на якийсь час небажаної опіки тюремних наглядачів, утікач одразу ж потрапив під пильний контроль своєї дружини. Коли він о другій годині ночі з'явився вдома, дружина зажадала звіту: «По радіо повідомили, — ехидно сказала вона, — що ти втік сім годин тому. Від тюрми до дому усього три милі. Де, чорт візьми, ти весь час пропадав?»

Без слів.

Рассел БЕЙКЕР

АМПУТОВАНА ЗАРПЛАТА

Видовисько не для слабкодухів. «Належна обробка». Третина — федеральному податковому управлінню. Новонароджена гине.

Спеціалісти впиралися, коли я виявив бажання бути присутнім при народженні моєї зарплати. Вони в один голос запевняли, що, як показала багаторічна практика, в операційну ні в якому разі не слід допускати сторонніх: чоловік із слабкими нервами від такого кривавого видовиська може зомліти і тим самим у критичний момент відвернути увагу акушерів, через руки яких проходить новонароджена.

Але я наполягав на своєму — чей же, врешті-решт, ішлося про мою зарплату! Зрештою, хоч і з великою нехиттю, спеціалісти усе-таки пішли мені назустріч.

Засупонений у білий халат, із марлевою маскою на обличчі, я примостився в кутку операційної. На операційній повозці ввели мого підприємця — здутого од грошів. Проминув момент — і на світ з'явилася моя зарплата.

Я схопився з місця, щоб якнайкраще покласти її в гаманець. Але мене зупинили.

— У чім справа! — вигукнув я.

— Новонароджена ще не пройшла належної обробки, — відповів один із хірургів.

— Якої ще обробки!! Вона ж бо така чиста!

— У такому вигляді її ні в якому разі не можна забирати з операційної. Ми повинні над нею гарненько попрацювати.

І, незважаючи на мої відчайдушні протести, хірург із федерального податкового управління одпанахав од новонародженої цілу третину і сховав у свій мішок.

— Заспокойтеся, — сказав він мені. — Не треба плакати: цього року федеральні податки будуть зменшені, і ваша наступна зарплата буде більшою.

— Подивимось, подивимось, — скептично пирхнув похмурий спеціаліст, одбатовуючи од моєї зарплати ще один кусень.

Я впізнав у ньому губернатора штату.

— Наступного разу федеральні чиновники, може, й візьмуть собі менше, але я маю намір збільшити свою пайку, щоб урятувати штат од банкрутства, — пояснив він.

— Мені теж потрібен більший кусок, — сказав мер міста, у якому я проживав, і загнав свій скальпель у новонароджену.

— Але ж так можна й дух їй спустити! — крикнув я.

— Та вгамуйте ж його, — наказав хірург із системи медичного страхування і зробив надріз, який явно свідчив про намір ампутувати солідну частину.

— Ну це вже занадто, — спробував я протестувати...

Я обливався гіркими сльозами: на моїх очах гинула моя зарплата, і ніхто із присутніх при цьому лікарів не збирався зробити рятівної ін'єкції.

Над новонародженою схилилися водночас три хірурги із страхових компаній, які займалися пенсіями.

— Нам майже нічого не залишилося, — з прикрістю зауважив один із них.

Коли вони закінчили, сестра дістала лупу і, підхопивши пінцетом те, що залишилося од зарплати, простягла мені.

— Ось ваша чиста зарплата, — сказала вона. — Постарайтеся не витратити її всю на пиво!

— А чому б і не зробити цього! — поцікавився я.

— Якщо ви так учините, у вас нічого не залишиться для сплати торговельного податку, штатного і федерального податків за бензин, податку за автомобіль, податку за телефон, акцизного збору, а також для гонорару нотаріусові, який буде завіряти вашу заяву про банкрутство.

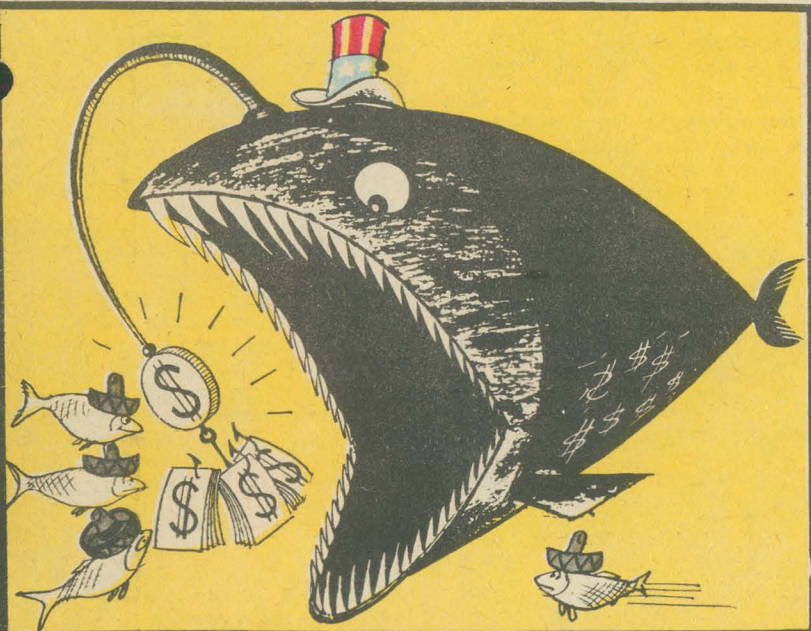
Я затиснув свою крихітку-зарплату в кулак. Вийшовши з операційної, ущипнув її, щоб упевнитися, чи жива. Зарплата слабенько пискнула.

— Тихіше, тихіше, — застерезливо прошепотів я. — А то кому-небудь іще спаде на думку областити податком і цей писк.

«Інтернешнл геральд трибюн», Париж.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Допомога слаборозвинутим країнам.

І сміх, і гір

КОЛИ ВІК — НЕ ЗАВАДА

Дві поважні дами, 62-річна Віра Тодд-Хейс і 64-річна Флоріс Бессайр, незважаючи на похилий вік, падали невгамовним потягом до мандрів. Отож і вирушили в далеке турне. Вихавши трейлером із Штутгарта, вони добралися до Пакистану, а далі через Бомбей прибули пароплавом у Австралію.

Але тут їм довелося затриматися

значно довше, ніж вони планували. Справа в тім, що «туристки» намагалися провезти на п'ятий континент узяті в Пакистані дві тонни гашишу, за що й отримали 14 років ув'язнення. Обидві вони, як з'ясувалося, були кур'єрами міжнародної зграї торговців наркотиками, яка звилася собі кубло в ФРН.

КОРОТКО І ЯСНО

Думається, немає жодної представниці прекрасної половини роду людського, яка не мріяла б, висловлюючись високим стилем, про ідеального супутника життя. І це цілком зрозуміло й похвально. Але ж відсутність сталих і точних критеріїв оцінки свого вибору не завжди дає їм можливість достеменно збагнути, з ким же вони зв'язали свою долю.

Щоб допомогти жіноцтву у цій тонкій справі, англійська газета «Дейлі мірор» провела конкурс своїх читачок на найкоротшу і найвищербнішу характеристику ідеального чоловіка. Рішенням жорі перше місце було присуджене авторці такого визначення: «Ідеальний чоловік той, який вважає, що одружився на ідеальній жінці».

Дуже
Перче!

Чи знаєш, які жартівники працюють на Донецькій швейній фабриці ім. 1 Травня! Я, наприклад, не знала, доки не купила синові штани, пошиті на цьому підприємстві. Принесла додому, а вони виявилися з браком. І одягнути їх можна хіба тільки для того, щоб когось насмішити. Написала про це на фабрику. Звідти повідомили: «Негайно надсилайте штани — замінимо». Так я і зробила. Минув місяць, другий... Сии уже й підріс. Нарешті одержала бандероль. Але і цього разу донеччанам не зрадило почуття гумору. Замість 44 розміру — вони надіслали штани на шість розмірів менші. А для ефекту прикрасили машинкою «Дасш шайбу!». Більше я не наважилася звернутися до швейників. Побоялася, що наступного разу вони заради сміху можуть надіслати повзунки.

Н. ПОЛЯКОВА.

М. Вінниця.

Я вже кілька тижнів не користуюся телефоном. Підійду лише вранці до апарата, підніму трубку, почую гудок, зітхну полегшено і біжу на роботу. Домашнім теж дзвонити заборонив. І тільки завдяки цим запобіжним заходам, на мою думку, досі залишаюся абонентом районної телефонної мережі.

Тебе, звичайно, така обережність здивує. А що б ти робив на моєму місці, прочитавши в райгазеті ось таке оголошення:

«ДО ВІДОМА АБОНЕНТІВ

телефонної мережі району!

На другому аркуші телефонного довідника вміщено перелік 19-ти помилок в номерах телефонів, допущених при друкуванні.

Пропонуємо негайно внести виправлення в довідник і правильно набирати потрібні вам номери телефонів.

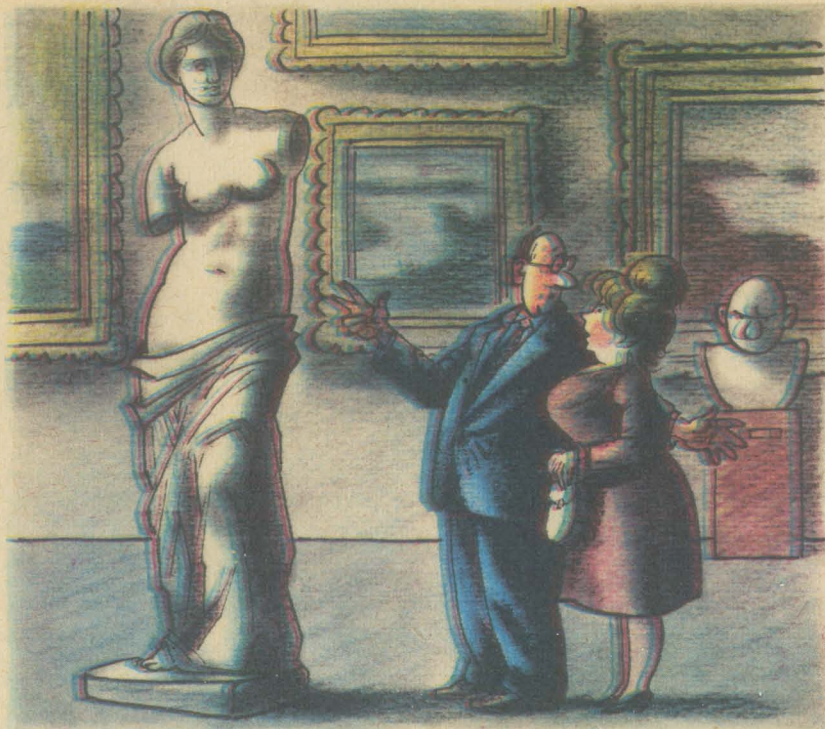
Телефони, з яких і надалі дзвонитимуть без внесення вказаних поправок, будуть відключені технічною службою без попередження.

У мене, як на гріх, довідника нема, отож вносити зміни я не маю куди, а дзвонити по старій пам'яті або користуючись записником страшно. Раптом візьмуть — і відключать без попередження.

Щоправда, дехто з моїх знайомих стверджує, що то все дурниці, що керівники райвузла просто передали куті меду: самі хтозна-який довідник видали, а на абонентів намагаються страху нагнати.

Проте, я знайомим, Перче, не вірю. Хто ж буде в газеті дурниці друкувати!

М. ПОРИШКУРА.

с-ще Миронівка
Київської області.

— Видно, в кінці кварталу ліпив.

Інтерв'ю

ГУМОРЕСКА

До молодого, але вже бородатого художника Строкатого прийшов кореспондент газети «Вечірні новини»:

— Хочемо дати до суботнього номера ваше інтерв'ю. Ви зарекомендували себе як майстер широкого профілю, як сміливий новатор і експериментатор. Скажіть, чи важко бути художником?

— Пусте. Береш олівець і папір чи пензель і полотно...

— Вибачте, але це не зовсім для преси... Тут треба трошки делікатніше, з підтекстом...

— Зрозумів. Тоді записуйте: «Творчість художника, як будь-яка творчість, вимагає глибинного напруження духовної енергії, нестримного польоту фантазії і, безсумнівно, наполегливої, до сьомого поту, праці. Праці, праці і праці. Праця плюс талант. Праця передусім. Геній — це, як відомо, один відсоток талан-

ту та дев'яносто дев'ять відсотків праці».

— Ви нещодавно повернулися з виставки «Веселкові барви». Що можете сказати про неї?

— Було б про що говорити.... Мазанина, у кращому випадку — збірка вправ провінційних фотографів.

— Може, не так гостро. Наш читач...

— Уловив. Тоді сформулюємо так: «Нова виставка засвідчує дальший розвиток образотворчого мистецтва, так би мовити, вищий і глиб. Розмаїття тем і кольористих вирішень, нові імена роблять виставку справжнім святом для всіх майстрів пензля і шанувальників їх таланту».

— Нещодавно ваш колега Синьомрієнка виставив своє полотно «Захід сонця над колгоспною птахофермою». Як відомо, воно викликало спірні оцінки, навіть суперечки. А яка ваша думка про цю картину?

— Дрантя.

— Гм, гм... Я вже казав, що наш читач...

Строкатий кинув очі до стелі, кілька секунд боронував її своїм чіпким поглядом, затим мовчки вказав кореспондентові на ручку:

— Я радію зі сміливих пошуків

мого колеги Синьомрієнка. Творчий неспокій взагалі притаманний цій вразливій натурі. Святий невдоволення зробленим вічно жбурляє його на найкипучіші магістралі нашого життя. «Захід сонця над птахофермою» — це, я сказав би, синтез сміливого використання традиційних кольорів: блакитне — біле — мажорна доміанта червоного — з гострозлободенною, актуальною ідеєю збільшення виробництва яєць і м'яса. Що б не казали недоброзичливці художника, а в цьому щось таки є... Взагалі, мені здається, що творчість мого колеги ще як слід непоцінована, вона чекає свого Колумба...

— Дякую. А хто ще з сучасних майстрів пензля, на вашу думку, нині працює найбільш плідно?

— Які там майстри — богомази, партачі, копіювальники нещасні!

— І все-таки: у нашому місті аж два десятки членів Спілки художників. Невже ніхто з них... Розумієте, читачі ждуть вашого авторитетного слова...

— Що ж, коли ждуть... Наш час висунув чимало обдарованих майстрів із дивовижною зіркістю ока, і не тільки ока — я сказав би, з зіркістю серця, якими по праву могли б пишатися такі корифеї, як Ва. Дейк чи Рафаель, чи той же стариган Рембрандт. Але я не буду нікого виділяти: назовеш кілька імен — образиш інших, а всіх просто не перелічити.

— І останнє запитання, традиційне. Ваші мрії, плани на майбутнє?

— Бачите, наблизиться літо. Теща з дружиною напосілися, щоб усією сім'єю поїхати до моря. Отож поспішаю закінчити для конкурсу серію малюнків «Здрастуй, літо трудове». І якби журі відзначило їх бодай третьою премією — море в кишені. А там — поживемо, побачимо.

Кореспондент скривився:

— Але ж читач, вразливий amator мистецтва...

— Так-так, читачі — це святе... Читачі у нас тепер пішли й підковані, й поінформовані. І я вважаю, що їм має бути зрозумілий вічний потяг митця до прекрасного, його муки творчості, тривожні безсоння... Тому не буду багато балакати про майбутнє, скажу лише, що найкраща моя картина — ще не написана.

Петро ФЕДОТЮК.

Мал. А. БОРДУНІСА

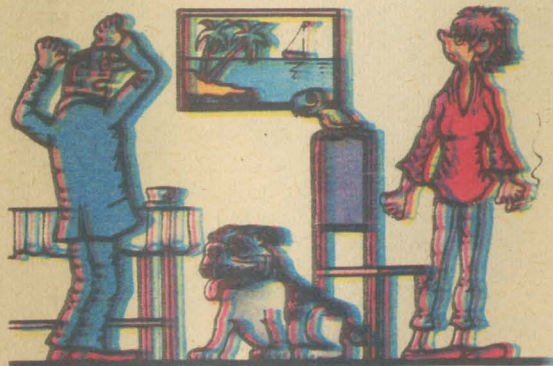

— Між іншим, за моїх часів дівчата були скромнішими, навіть уміли червоніти...

— Що ж ви, діду, їм таке нескромне розказували?

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ОСТЕН» — Скопле, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава.

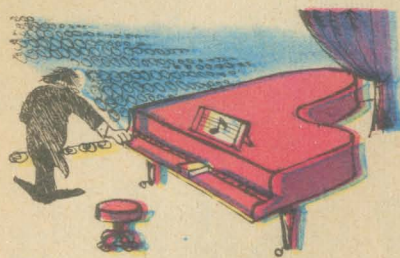
— Боже мій, який я невдаха! Маю папу, який ніяк не навчиться розмовляти, маю жінку, яка не вміє зварити смачний обід, та ще маю пса, котрий до того розледачить, що навіть лінується тещу вкусити!

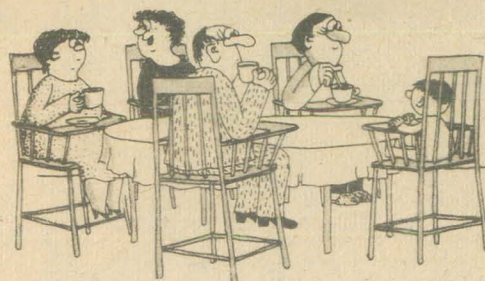
— Знову ти вішаєш поводок разом із собакою.

— Тобі не здається, що Колумб шукав Америку не так довго, як ти?

Без слів.

— Зате у нас усі стільці в одному стилі.

Двоє друзів — Хуліо та Освальдо — трохи напідпитку прогулювалися вулицею і побачили приставлену до стіни драбину.

— Яка ж її висота, Хуліо? — спитав Освальдо.

— Про це дуже легко дізнатися, друже. Треба покласти її на землю й поміряти.

— На землю? Що ти верзеш? Я ж хочу знати її висоту, а не довжину...

— Педро, незабаром річниця нашого весілля. Ти пригадаєш, скільки років тому ми поборалися?

— Так, Норо, я чудово пам'ятаю... Це було двадцять чотири подарунки тому...

— Чому в нас хитається люстра і дзвенить посуд? — питає чоловік.

— А це у подружжя, що живе на горі, — відповідає жінка, — «незначні непорозуміння», як вони мені самі пояснили...

У будинку серед ночі спалахнула пожежа. Всі мешканці повибігали на вулицю майже роздягнені. Всі, крім одного сеньйора, який поведився надзвичайно спокійно й солідно. Він розповідав сусідам:

— Як тільки я помітив дим, пішов до ванної кімнати, вмився, почистив зуби, одягнувся, старанно пов'язав краватку і спустився вниз.

— Яка витримка! — зауважив один із сусідів і з усмішкою додав: — Але скажіть, будь ласка, чому ж ви в такому разі не одягли штанів?

З іспанської переклала
Тамара ЮКОВА.

ВИСЛОВИ

Цей вислів народний всі знають, звичайно, Що добре сміятися завжди останнім. Та тільки не завжди це вірно здається, Бо в черзі останній чомусь не сміється.

* * *

— Ех, було та загуло, —
Сумував Швидкий Павло.
— Краще б я урізав дуба,
Ніж моя машина люба.

* * *

— Хто шукає — знайде завжди, —
Лозунг мав рецидивіст.
Та спіймався, бо такий же
І в міліції девіз.

В. НЕДІЛКО.

м. Харків.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У замітці «По ревізії» (№ 19 журналу за минулий рік) повідомлялося про те, що у селі Крутневі (Хмельницький район) ще наприкінці 1979 року було закрито магазин на ревізію та й досі керівники райспоживспілки його не відкрили.

Заступник голови правління Вінницької облспоживспілки І. Ф. Михалюк повідомив редакцію, що приміщення згаданого магазину вже капітально відремонтовано, туди завезено торговельне обладнання, товари, і нині магазин щоденно працює.

★ Про те, що телефони у селі Долинському не працюють, а працівники Олександрійського району зв'язку на неодноразові заяви та скарги про це відмовчуються, писалося у листі, надрукованому у «Перці» № 21 за 1980 рік.

Як повідомив головний інженер Кіровоградського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Н. І. Канцедал, такий факт дійсно мав місце. Нині у селі проведено ремонт кабелю і телефонний зв'язок працює нормально.

★ У тому ж номері журналу, у розділі «Довідкове бюро «Перця» розповідалося про те, що єдину у Миргороді майстерню по ремонту побутової техніки закрили, бо тулилася вона у напівзруйнованому приміщенні.

На цей виступ Перця заступник голови виконкому Полтавської облради М. А. Огородник надіслав відповідь, що обласне управління побутового обслуговування провело капітальний ремонт приміщення майстерні, і нині вона обслуговує населення.

★ Жителі села Рябушки (Сумська обл.) поскаржилися редакції на те, що під час злив та повіней їхні садиби заливає водою.

Після втручання в цю справу Перця голова Лебединського райвиконкому І. А. Ховрат повідомив, що факти, вказані в листі, дійсно мали місце, бо встановлені труби малого діаметру на автодорозі Рябушки — Курилівка не забезпечували пропуск зливових та паводкових вод. Нині районне шляхове ремонтно-будівельне управління замість малих труб встановило круглу залізобетонну трубу, що забезпечує нормальний і своєчасний пропуск води. Тепер присадибні ділянки мешканців, які скаржилися, водою не затоплює.

★ В одному з листів до редакції йшлося про те, що у селі Криштопівці (Хмельницька обл.) закрили баню на ремонт. Ремонт розпочали, а потім припинили. Баня й досі не працює.

Заступник голови виконкому Волочиської райради Й. М. Яворський повідомив, що це питання було розглянуто на засіданні правління місцевого колгоспу та виконкому сільської ради. Нині усі ремонтні роботи завершено і баня діє.

Кубинські
смішинки

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 7 (1097)
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.
Видається «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 03. 81. Підписано до друку 16. 03. 81. БФ 12265. Формат видання 70×108/16.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 01060.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Нова американська адміністрація погрожує, що вона взагалі не буде розглядати Договір про обмеження стратегічних озброєнь (ОСО-2).

ЗАОКЕАНСЬКИЙ РУБАКА